

„Jól van, te derék és hűséges szolgáló! A kevésben hű voltál, sokat bízok rád: Menj be urad örömébe!”
(Mt 25,24)

Rózsa Margit M. Julitta

Boldogasszony iskolanővér

80 évesen, szerzetességének 58. évében 2021. június 9-én
hazatért a Mennyei Atya házába.

2021. július 7-én 10 órakor hálaadó szentmisét mutatunk be érte a Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont kápolnájában (Budapest IX., Knézich u. 3-13), temetése ugyanaznap 12.45-kor lesz a Rákoskeresztúri új köztemetőben (1108 Budapest, Kozma u. 8.).

Julitta nővér 1941. január 30-án született egy kis faluban Slebina-pusztán, az akkori Jugoszláviában, mai Horvátországban a család második gyermekeként. Édesanyja után a Margit nevet kapta. A háborús idők viszontagságai miatt a szülők 1944 őszén elszánták magukat, hogy átmenekítik a családot Magyarországra. Először a Somogy megyei Aranyospusztán találtak lakhelyet, ahol a két lánytestvérnek öccse született, később Barcson telepedtek le. A dolgozó, békességben, szeretetben élő családot mindenhol hamar megszerették.

Margit a nyolcadik osztály után otthon maradt, és segített a háztartásban, majd 1960-ban az erdőgazdaságban helyezkedett el. Még ez év őszén történt, hogy a plébános egy körlevelet olvasott fel a templomban arról, hogy Budapesten lehet jelentkezni az iskolanővérekhez. A szerzetesközösségbe házi nővéreket is felvesznek. A tizenkilenc éves Margit ekkor már foglalkozott a szerzetesség gondolatával, és a „házi nővéreket is felvesznek” kifejezés ellenállhatatlanul megragadta. A plébános segítségével elküldte jelentkezését a rendbe.

December 8-án, szeplőtelen fogantatás ünnepén költözött be szerény batyujával Budapesten a Knézich utcai rendházba. A debreceni Svetitsbe 1963-ban helyezték. Társainál néhány évvel később, 1975-ben tett örökfogadalmat, mert öccse katonáskodása idején hazament szüleit támogatni. Mindig jó szívvel végezte szolgálatát. Kezdetben a konyhán dolgozott, takarított, majd hivatalsegédi beosztásban segítette a nővéreközösség és az iskola munkáját. Bátorságának köszönhető, hogy több évtizedre ő lett a főportás. Éjjel-nappal a portán tartózkodott, csak ritkán váltották le. A portaablakban gyakran láthattuk őt hímzőfonallal, terítővel a kezében, hiszen nagyon szeretett és tudott kézimunkázni. Évtizedeken át ő volt az, aki fogadta az érkezőket, s aki búcsút intett a távozóknak. Szinte minden diákot név szerint ismert.

2010-ben került Budapestre, a rend időszotthonába, ahol továbbra is tevékeny tagja maradt a közösségnek. Részt vett minden imádságos és közösséget építő programon. Amíg ereje engedte, gondozta a kápolna virágait, a kertet, sokat segített azoknak, akik nála gyengébbek, elesettebbek voltak. Hősiesen viselte betegségét, közben tudatosan készült a földi dolgok elengedésére és az Úrral való találkozásra. Június 9-én kimondta az Úrnak végső igenjét, és mint az Úr derék és hűséges szolgálóleánya, átlépett azon az ajtón, melynek kinyílását már várta.

A feltámadás hitével búcsúzunk Tőle: *a Boldogasszony iskolanővérek, Julitta nővér családtagjai, munkatársaink, egykori és jelenlegi diákjaink valamint a Nikodémus Szeretetotthon ápolói.*